

PROLÓGUS

Az első fiú, akibe beleszerettem, folyton királyokról és királynőkről, háborúról és békéről szóló történetekkel etetett. Meg persze azzal, hogy őszintén reméli, egy napon a páncélos lovagja lehet valakinek. Én pedig vele együtt éltem át a késő esti kalandokat, miközben figyeltem, ahogy élénken csapkod a kezével mesélés közben, és imádtam, ahogy zöld szeme megcsillant, amikor nevettem a viccein.

Ő tanította meg, milyen, ha megérintenek, és úgy istenigazából megcsókolnak. Később azt is ő mutatta meg, mennyire fáj, ha elveszítünk valakit, aki közel áll hozzánk. Csak arra nem készített fel, hogyan birkózzam meg a kínnal, miután összetörte szívem maradékának suttogó árnyait. Sokat töprengtem azon, vajon csak véletlenül felejtette-e el ezt a leckét. Most azonban az jár a fejemben, hogy talán ő maga is próbálta kiokoskodni, vagy egyáltalán nem is érzett semmit.

1. FEJEZET

Azt mondják, a továbblépés legjobb módja az elengedés. Mintha az olyan könnyű lenne. Mintha egy nap alatt eltompíthatnád vagy kitorölhetnéd három év emlékeit, a jókat és a rosszakat egyaránt. Én tudom, hogy nem könnyű, mert néhány hét múlva lesz egy éve, hogy elment, de az emléke még mindig ugyanolyan erős, mintha itt lenne. A San Francisco Giants-os szandálja a mosdókagyló előtt van, ahol hagyta. Az illata még mindig érződik néhány ingén – azokon, amiket még nem vettem fel aludni. A jelenléte erőteljes, bár ő már nincs itt. Körbejárom a házat, hogy ellenőrizzem, semmi nem maradt szem előtt. Tudom, hogy ez számomra már egy óriási lépés az elengedés felé.

A konyhában vagyok, és épp az utolsó dobozokat ragasztom le, amikor kulcszörgést és cipőkopogást hallok. Még egy olyan hang, amit biztosan hiányolni fogok, miután elköltözöm innen.

- Estelle? – kiáltja egy lágy, dallamos hang.
- A konyhában vagyok!

A farmernadrágomba törlöm a kezem, és elindulok a hang irányába.

– Szia! Sok mindennel végeztél tegnap este – mondja szomorúan mosolyogva, és a szeme csillog, ahogy körbenéz a szinte teljesen üres helyiségben. Ugyanolyan vad, hullámos haja, és kifejező, karamellszínű szeme van, mint a fiának volt. A látványtól újra megsajdul a szívem.

Megrázom magam, és a szám belsejébe harapok, hogy visszafojtsam a sírásomat. Bármit megteszek, nehogy megint zokogni kezdjek, főleg így, hogy már olyan régóta nem tettem. Amikor Felicia átölel, lassan felsóhajtok, és próbálok nem összeomlani. Próbálok erős lenni Phillip és az ő kedvéért. Wyatt volt az egyetlen gyermekük, és bármennyire fáj is nekem az elvesztése, csak elképzelni tudom, ők mekkora ürességet érezhetnek. Általában nem sírunk, amikor együtt vagyunk – akkor sem, amikor Felicia átjön ide –, de azzal, hogy eladom ezt a helyet, nem csak a háztól köszönök el. Magam mögött hagyom a karácsony reggeleket és a hálaadásnap vacsorákat is. A ház eladásával végre kimondom: *Wyatt, szeretünk, de az élet megy tovább.* És tényleg így van, ez az egyik oka annak, hogy büntudatot érzek. Az élet megy tovább, de miért nélküle kell folytatódnia?

– Minden rendben lesz – jelentem ki, ahogy megtörlöm az arcomat és elhúzódom Feliciától.

– Igen. Tudom. Wyatt nem akarná, hogy összetörjön a lelkünk egy ház miatt.

– Nem, ő azt mondaná, lükék vagyunk, amiért egy építményt gyászolunk – szólalok meg nevetve. – Ha Wyatten múlt volna, az emberek sátrakban élnének és esővízben fürdenének.

– Igen, és két hónappal ezelőtt kikapcsolta volna az áramot, mivel úgyis rendezte a kaját – teszi hozzá.

Megrázzuk a fejünket, és megint könnyek gyűlnek a szemünkbe, ahogy a nevetésünk elhal, és csend telepedik ránk.

– Biztos, hogy nem akarsz nálam és Phillipnél maradni? – kérdezi, miközben szobáról szobára körbejárunk, hogy ellenőrizzük, mindent elpakoltam-e.

Az ingatlanügynök holnap kezdi mutogatni a házat, úgy-hogy mindennek tökéletesnek kell lennie a potenciális vásárlók miatt.

– Nem. Nagyon megbántanám Victort, ha nem fogadnám el az ajánlatát. Valószínűleg minden régi sérelmét felemlengetné. Hogy nem akartam arra a főiskolára menni, ahová ő járt, hogy nem ugyanazt a focicsapatot szeretem, amelyiket ő, ráadásul soha nem róttam le a tartozásom, és mostam a szennyesét egy évig még a középiskolás éveink alatt. Igazából szerintem ezért van annyira oda azért, hogy beköltözzem hozzá.

Felicia válla reszket a nevetéstől.

– Nos, add át neki az üdvözlőmet, és hívd meg hozzánk vacsorára vasárnap. Nagyon szeretnénk, ha eljönne!

– Persze – mondom, és a mosolyom eltűnik, ahogy észreveszem a padlón heverő szandált.

– Akarod, hogy elvigyem, vagy szeretnéd te megtartani? – kérdezi.

– Én... – Elhallgatok, és reszketeg levegőt veszek. – Elvinnéd te?

Nem hiszem, hogy kibírnám, ha mindennap ezt a szandált kellene néznom egy új helyen. Így is megtartottam Wyatt összes ingét, ráadásul a szandál nem is az én méretem. Nagyjából öt számmal nagyobb a kelleténél, igaz, ez a kedvence. Volt. Ez volt a kedvence. A sok dolog közül az egyik, amit a terapeutám gyakoroltat velem, hogy múlt időben beszéljek Wyattról. Néha összerezzenek, amikor így teszek, de egyre jobban megy. Egy ideig olyan fantáziavilágban éltem, ahol Wyatt üzleti útra ment, vagy valami hasonló. Szeretett egyedül utazni, és hagyni, hogy a különböző kultúrák inspirálják a festményeit. A halála után egy hónappal kezdtem elfogadni, hogy már soha többé nem jön vissza. Három hónappal később a terapeutám kérésére elkezdtem bedobozolni a dolgait, hogy ne mindenről ő jusson az eszembe.

De nem sokat segített. A ház önmagában is úgy emlékeztet rá, mint egy nagy felkiáltójel. Ráadásul a műtermünket sem írhattem ki. Meg kellett tanulnom együtt élni Wyatt halálával. Csak hat hónap múltán voltam képes végigmenni mindkét helyen úgy, hogy a szívem ne szoruljon össze minden alkalommal. És most, egy évvel később, azt hiszem, készen állok a továbblépésre. Ha Wyatt váratlan halála megtanított valamit, akkor azt, hogy az élet rövid, és ki kell használnunk minden pillanatát. És bár értem ezt a gondolatot, néhanapján nehéz eszerint tennem.

– Édesem, minden, amit hátrahagyott, a tiéd, ezt te is tudod – jelenti ki Felicia.

Fel sem fogom, hogy még mindig sírok, amíg meg nem érzem a könnyeim sós ízét az ajkamon. Próbálok megköszönni neki, de a szavak a torkomban ragadnak, a hatalmas kő alatt, ami megtelepedett benne.

Egy utolsó, hosszú búcsúpillantás után megöleljük egymást, és megígérem, hogy vasárnap találkozunk. A vállam fölött hátrapillantok, miközben a kocsimhoz sétálok. A szívem még egyszer, utoljára összeszorul, mielőtt beszállok és elhajtok onnan. Az emlékek... a kényelem... a múlt... mind távoli képpé zsugorodnak a visszapillantó tükrömben, ahogy elindulok a bátyám háza felé. Gondolatban épp végigfutok a tenni-valóim listáján, amikor megcsörren a telefonom.

– Hé, hogy ment? – kérdezi köszönés nélkül Mia.

– Rendben. Egy kicsit szomorú volt, de nem vesztes.

– Bocs, hogy nem bírtam elmenni. Felicia átugrott, hogy elvigye néhány holmiját? Amúgy ő hogy van mostanában?

– Jól. Jól néz ki.

– A holnapi program még áll, ugye? – kérdezi lassan Mia, felmérve a terepet.

– Amíg csak egyetlen bárba megyünk, benne vagyok. Nincs kedvem végigjárni a város összes kocsmáját, és úgy viselkedni, mint egy főiskolás csaj, vagy mint például te.

Mia nem szabadult meg a vad énjétől, miután lediplomázunk és belevágtunk a „felnőtt” életünkbe. És bár szeretek vele lógni, tőle eltérően én képtelen lennék minden héten elképesztő mennyiségű vízzel újjáéleszteni a májamat, miután előző éjszaka alkoholba fojtottam.

– Oké, nem lesz kocsmatúra. Szombat reggel amúgy is villásreggelis randim lesz, és nem nézhetek ki szarul, szóval visszafogjuk magunkat.

– Randi? – kérdezem összeráncolt homlokkal, miközben beallok a bátyám felhajtójára.

– Vakrandi. Toddnak hívják. Kurátor a Pelikánban. Maria szerint tökkkéletesek lennének együtt – mondja, és olasz író barátját utánozva elnyújtja a k-t.

– Hmm... Azt hiszem, még soha nem hallottam erről a Todd nevű kurátorról – jegyzem meg.

Mia meg én ezer éve ismerjük egymást. Az ő anyja meg az enyém gyerekkoruk óta a legjobb barátok, és később két olyan férfihoz mentek hozzá, akik szintén a legjobb barátok. Szüleink legnagyobb bánatára elég korán rájöttünk, hogy a történelem nem fogja megismételni önmagát, mert Mia folyamatosan a rosszfűkora bukott, míg én kitarítottam a csendes srácok mellett.

– A francba! Reméltem, hogy hallottál már róla. Nem úgy volt, hogy mindenkit ismersz a művészvilágban? Todd Stern? – kérdezi reményteljes hangon.

Nevetek, mert nem jár messze a valóságtól. Wyatt meg én néhány évvel ezelőtt nyitottuk meg a Paint it Bucket, ami galéria és műterem is egyben. A művészeinknek és galériatulajdonos barátainknak, valamint Mia fényképészvilágbeli kapcsolatainak köszönhetően tényleg mindenkit ismerünk. Vagyis úgy tűnik, mégsem mindenkit.

– Nem. Rob sem hallott még róla?

– Nem fogom megkérdezni tőle! Tudod, mekkora szája van a testvéremnek. Rögtön megy, és elmondja az anyámnak,

aztán nekiállnak megszervezni az esküvőt, pedig még nem is találkoztam a pasival.

Felnevetek, mert tudom, hogy igaza van.

– Hát, én még soha nem hallottam erről a fickóról.

– Maria azt mondta, csak nemrég költözött ide San Franból, úgyhogy azt hittem, ismered. Új srác a városban, meg hasonlók.

– Mia, ez már nem olyan, mint a középiskola.

– De, pontosan olyan, mint a középiskola, ami miatt kezdem azt hinni, ha eddig nem hallottunk róla semmit, valószínűleg csúnya, mint a bűn.

– Lehet, hogy igazad van – helyeselek nevetve.

– Basszus! Stefano megjött a fotózására. Szólj, ha szeretnéd, hogy később átmenjek Vichez. Szeretlek!

A búcsúzásom közepén bontja a vonalat, úgyhogy elteszem a telefonomat, és leállítom a motort. Gyorsan megnézem az arcomat a visszapillantó tükörben, hogy lássam, a sminkem érintetlen-e, aztán az ujjaimmal átfésülöm és lófarokba fogom göndör, barna hajamat. Amikor a ház felé sétálok az utolsó táskával, amiben a ruháim vannak, csak a talpam alatt recsegő kavicsok zaját és a hullámok fodrozódását hallom a néhány lépésnyire lévő part felől.

Várakozásteljes izgalom kerít a hatalmába, ahogy lehajlok, majd felemelem a lábtörlőt, hogy kivegyem alóla a pótkulcsot, és kinyissam az ajtót. A bátyám nevét kiáltom, ahogy belépek a házba, aztán elhaladok a nappali mellett. Nem érkezik válasz. Elindulok az emeletre a vendégszobák felé. Az övé a földszinten található, ami igazán kényelmes egy huszonnyolc éves szingli pasinak, mivel a konyha és a nappali (egy hatalmas plazmatévével) csak néhány lépésnyire van az ajtajától. Amikor belépek a szobámba, döbenten elkerekedik a szemem. Nemcsak megvetette az ágyat az új ágyneművel, amit a múltkor hoztam, de a falat is pont olyan halványszürkére festette, amelyet imádok.

A táskámat az ágyra teszem, aztán az erkély felé indulok. Az a kedvenc részem a házban. Megörültem az erkélyekért, amikor a bátyámban felvetődött, hogy megveszi ezt a házat. Minden emeleti szobának sajátja van, és az összes a ház mögötti partra néz. Ahogy kilépek a balkonra, a telefonom pityegve jelzi, hogy üzenetem érkezett. Vic írt, hogy közölje, néhány percen belül ideér. Miközben a választ pötyögöm, nekimegyek egy festőállványnak, ami nem volt itt, amikor legutóbb erre jártam. Megkerülöm, és elolvasom a Vic kézírásával írt hatalmas betűket: „Isten hozott itthon, csibém”. A szavak alatt olyan csirkerajz látható, amire csak egy ötéves lenne büszke. Kitör belőlem a nevetés, és gyorsan lefényképezem, majd elküldöm Miának és anyának, mert ezt csak ők értik meg. A bátyám ötéves koromban kezdett csibének hívni, amikor – ahogy a legtöbb ötéves, én is – félttem a sötétől. Aztán valamiért rajtam ragadt a név. Valószínűleg azért, mert valahányszor így szólított, kihívásnak szánta, és tudta, hogy soha nem hátrálnék meg egy megmérettetéstől.

Lapozok a nagy vázlatfüzetben, és megállok egy üres oldalnál, majd az óceán felé fordulok. A tekintetem magába szívja a kék különböző árnyalatait. Tengerkék, akvamarin és éjkek színek csillognak a napsütésben. Ezt a látványt nem lehet figyelmen kívül hagyni. Arra emlékeztet, milyen apró vagyok a világmindenséghez képest. Hogy milyen kicsik vagyunk mi mindannyian. Nem tudom, meddig állok így, egyszerűen bámulva az előtttem elterülő óceánt. Csak lélegzem. Élvezem a sós ízt a nyelvemen, amit látszólag csak az illat kelt bennem. Aztán egy kéz nehezedik a vállamra, mire ijedtemben ugrok egyet, és magamhoz térek az elmélkedésemből.

– Basszus, Vic! – mondom, miközben mindkét kezemet a szívemhez szorítom.

– Tetszik az ajándékod? – kérdezi nevetve, ahogy átölel.

– Igen, te seggfej – bököm oda mosolyogva, ahogy játékosan rácsapok a mellkasára.

– Seggfej? A világ legjobb ajándékát adom neked, erre seggfejnek nevezel? A borzalmas csirkerajz miatt, ugye?

– Tudod, hogy utálok azt a becenevet – nyögöm, és belépek a házba, majd követem a bátyámat, ahogy lesétál a földszintre. – Hol a kaja? Éhen halok.

– Mindjárt ideér. Addig átöltözöm – mondja. – Hamarosan vissza kell mennem dolgozni.

– Muszáj?

– Kurva nagy káosz van az ügyben, amin dolgozom. A feleség megpróbál mindent elvenni az ügyfelemtől a válás során, amije csak van. Fogalmam sincs, mikor tanulják meg ezek az idióta sportolók, hogy az esküvő előtt alá kell íratniuk azt a kurva házassági szerződést.

– Ó – rezzenek össze.

Wyatt meg én megvitattuk ezt a témát, amikor eljegyeztük egymást, és nagyon nem értettünk egyet, valahányszor csak szóba került. Soha nem jutna eszedbe, hogy egy művész foglalkozik ilyesmivel, de Wyatt sikeres és gazdag volt. Harminchárom éves korában már megvolt a saját ügyfélköre, és az évek alatt rengeteg festményt eladott ezeknek a gazdag embereknek. Ők voltak azok, akik meggyőzték, hogy vagyoni jogi szerződés nélkül a válás nagyon zűrös lehet.

Kopogás hallatszik az ajtó felől, úgyhogy sarkon fordulok. Kábultan indulok, hogy kinyissam, és közben azon gondolkodom, mekkora hülyeség volt ezen vitázni. Még össze sem házasodtunk, amikor Wyatt meghalt, és a szülei ragaszkodnak ahhoz, hogy mindent megtartsak. Idősebbek – sokkal idősebbek, mint a szüleim lesznek, amikor én annyi leszek, amennyi Wyatt volt a halálakor –, és alapból gazdagok. Ők úgy látják, nincs mit kezdeniük azzal a pénzzel, és jogosan engem illet, mivel a Paint it Back galéria fele az enyém volt, amikor Wyatt meghalt. De ez már a múlt. Nem akarok annál többet gondolni rá, amennyit már így is agyalok rajta. Tiszta lappal kell indulnom.

A gondolat mosolyt csal az arcomra, ami nem is olvad le róla, amíg ki nem tárom az ajtót, majd gyorsan eltátom a számat, amikor megpillantom az előttem zöld műtösruhában és fehér orvosi köpenyben álló férfit. Lefelé néz, próbálja letörölni a tornacsukájára ragadt koszt, és világosbarna haja eltakarja az arca nagy részét. Csak erős állkapcsát és telt alsó ajkát látom, de így is azonnal felismerem. Amikor végre felpillant, zöld szeme magába szívja az alakomat, tekintete felfelé kalandozik a testemen, majd farkasszemet néz velem. Lassan, féloldalasan elmosolyodik, amitől most is elakad a lélegzetem.

– Paszuly – suttogom, amitől még szélesebben elvigyorgodik, és arcán kirajzolódnak a gödröcskéi.

– Szia, Elle! – mondja.

Egy kicsit erősebben szorítom a kilincset. Olyan rég nem láttam, hogy már el is felejtettem a hangját.

– Megjött a kaja – folytatja.

A tekintetem a kezében tartott zacskóra villan, és hátralepve egy kicsit szélesebbre tárom az ajtót.

– Ó! Nos, nem rád számítottam.

– Rég találkoztunk – jegyzi meg, majd megtorpan előttem.

Az ajtóhoz tapadok, és egyáltalán nem veszek levegőt, amikor a fejét az enyémhez hajtja, és ajkát finoman végighúzza az arcomon. Mindent megteszek, ami csak az erőmből telik, nehogy magamba szívjam az ismerős illatát, ami régen is mindig elködösítette a fejemet.

– Jó újra látni téged – jelenti ki, miközben elhúzódik tőlem. A hangszínétől és a csillogó szemétől a szívem a gyomromig zuhan. Hogy lehet, hogy még mindig ilyen hatással van rám? Még Wyatt után is. Gyűlölöm ezért.

– Téged is jó újra látni – suttogom, és a nyomába szegődöm, miután becsukom az ajtót.

Bár egyáltalán *nem* jó újra látni. Az évek alatt sok mindent megtudtam Oliver Hartról, de csak egyre érdemes emlékezni ezekből. Mégpedig arra, hogy nagyon káros az egészségemre nézve.

2. FEJEZET

Mesésen nézel ki – mondja Mia, amikor a lazulásunk helyszínéül általa kiválasztott bárba érve odalépek hozzá.

– Akárcsak ön, hölgyem – válaszolok egy apró meghajlással, amitől kuncogni kezd.

Egy viktoriánus ruha van rajta, a fűzőnek köszönhetően szinte kibuggyannak a mellei a felsőből. Hosszú, szőke haja egy kicsit hullámos, és két varkocsba fogta hátra.

– Lökött vagy. Rábeszéltem a szüleimet meg Robot egy halloween témájú családi fotózásra, hogy jövő hónapban körbemutogathassam őket a stúdióban, és nem maradt időm, hogy átöltözzek, mielőtt idejöttem.

A pincérnő felé fordul, és rendel.

– Két lemon drop¹ koktélt, legyen szíves!

– És te mégis ki a fenének öltöztél be? Viktória királynőnek? – kérdezem, miközben benézek az asztal alá, hogy lássam, milyen a ruhája többi része.

¹ Lemon drop: vodka, citromlé és cukor keveréke.

Amikor felegyenesedek, észreveszem, hogy Mia úgy néz rám, mintha örült lennék, és ekkor döbbenek rá: fogalma sincs, ki az a Viktória királynő.

– Nem! Cersei Lannister vagyok.

– Óóó... – mondom, ahogy belekortyolok az italba, amit a pincérnő elé tesz.

– Rob pedig Jamie-nek öltözött be.

– Micsodaaaa? – kérdezem, és a korty felét visszaköpöm a poharamba.

A Mia ajkát elhagyó gyöngyöző nevetés hisztérikussá válik.

– Esküszöm – mondja levegőért kapkodva. – Látnod kellett volna az anyám arcát!

Robert Mia testvére. Ikertestvére. És... nyilvánvalóan egyikük sem normális.

– Srácok, ti betegek vagytok. Mit mondtak a szüeleitek? – kérdezem, együtt nevetve vele.

– Anyának fogalma sincs arról, mi a fene az a Trónok harca. Apa elborzadt, amikor rájött. Nem akarta, hogy anya elküldje a halloweeni kártyákat, amiket a képekből akart készíteni. De végül megtette, mert utoljára akkor volt ilyen, amikor Rob meg én úgy nyolcévesek voltunk. Amúgy anya Mary Poppinsnak öltözött, apa pedig Bertnek.

– Ó, ez aranyos... bár, ti ketten annyira furák vagytok – motyogom. – Mesélj erről a Todd srácról! Sikerült kiderítened már valamit?

– A vezetékeve Stern...

– Ez úgy hangzik, mintha valami ügyvéd lenne, vagy ilyesmi – szakítom félbe.

Mia a szemét forgatja.

– Könyvelő.

– Azt hittem, kurátor.

– Fogalmam sincs, mi jutott Maria eszébe. Esküszöm, néha arra gondolok, hogy nyelvi akadályok vannak közöttünk.

– Miért is? – érdeklődöm, és próbálok nem elröhögni magam.

– Ez már az ötödik pasi, akivel megpróbál összehozni, és az ipse egy rohadt könyvelő! Úgy nézek ki, mint aki egy könyvelővel akar randizni?

– Hát, nem, viszont ez akár előrelépés is lehet ahhoz képest, amilyen ízlésed van a férfiak terén.

– Minndegy is... – sóhajtja elnyújtva a szót, mielőtt befejezi az italát, és int, hogy hozzanak még kettőt. – Milyen volt az első éjszakád Vicnél?

Hosszan felsóhajtok... Az első éjszakám Vicnél. Szívfacsaró, magányos, fura, szomorú, boldog, fura...

– Jó volt – vonom meg a vállam.

Mia a kezemre fekteti a sajátját, hogy felhívja magára a figyelmemet, és hogy ne rajzolgassak tovább az ujjaimmal az asztalon.

– Nem baj, ha nem vagy jól, Elle.

– De jól vagyok – felelem homlokráncolva.

– Ugye, tudod, hogy nem kell mindenki előtt erősnek mutatnod magad? Nyugodtan összeomolhatsz. Életed szerelme meghalt, épp most akarod eladni a közös házatokat, és összeköltöztél a bátyáddal. Ezt elég sok így egyszerre feldolgozni. Szóval nem baj, ha nem vagy jól. Nem baj, ha kiveszel egy kis szabadságot, ha arra van szükséged.

– Már eltelt egy év. És már vettem ki szabadságot – emlékeztetem.

Miután Wyatt meghalt, kivettem két hónapot, de ez csak annyit jelentett, hogy egyfolytában otthon voltam. Még a szüleimhez is beköltöztem néhány hétre, hogy elszabaduljak a házból. Nem bírtam elviselni az emlékeket és Wyatt hiányát. De nem fordíthatunk hátat csak úgy a nehézségeinknek, és azt sem várhatjuk, hogy azok maguktól eltűnjenek. Ilyen egyszerűen nem létezik. Ezért hazamentem, és megbirkóztam a ténnyel, hogy nem fog visszajönni. Bejelentkeztem egy

terapeutához, és már jobban vagyok, de az, hogy többé nem élhetek majd abban a házban, olyan, mintha tényleg vége lenne.

– Néha ribancnak érzem magam, amiért eladom a házat – szólalok meg végül. – Olyan, mintha kitörölném az életemből.

Mia megszorítja a kezemet.

– Ó, édesem, senki nem gondolja ezt. Tovább kell lépned. Fiatal vagy, okos, örülten tehetséges és vicces. Nem adhatod fel az életed egy szellem miatt.

Rávillantom a tekintetem.

– Nem adtam fel az életem. Csak nem úgy akarok továbblépni. Ha találok valakit, találok, ha nem, hát nem.

Mia megpróbált rávenni két vakrandira az elmúlt pár hónapban. Még Wyatt anyja, Felicia is szerette volna, ha elme-
gyek egyre, de nem álltam készen. És szerintem még most sem, ellentétben azzal, amit mások gondolnak. Még a saját anyám is az örületbe kerget a randizással, mintha egy másik férfi tényleg egy csapásra megszüntetné a fájdalmamat.

– Elle...

– Csak azt mondom, hogy jelenleg nem érdekel a randizás. Ráadásul nincs szükségem pasira. Szeretek egyedül lenni.

– Elle...

– Komolyan szeretek. És most odaköltöztem Vic házába, azt gondolva, hogy az egész olyan lesz, mint valami nyári tábor, vagy ilyesmi, erre tizenöt perce sem vagyok ott, amikor az a rohadt Oliver átjön, úgyhogy tényleg pontosan olyan, mint...

– Találkoztál Oliverrel? – kiált fel Mia, eredményesen elhallgattatva engem, és még néhány embert körülöttünk.

Bólintok, és belekortyolok az italomba.

– Mi történt? Óóó, Istenem. Mi történt, amikor megláttad? Tudta, hogy ott leszel? Tudta, hogy itt van? Victor nem is figyelmeztetett? Szent szar! – hadarja Mia gyakorlatilag siktítva.

- Ezért nem akartam felhozni.
- Célzatos pillantást vet rám.
- Beszélj! Most rögtön. Minden apró részletet tudni akarok a történetekről. Még mindig olyan állati dögös?
- Mit gondolsz? – kérdezem, és röviden felnevetek.
- Szerintem olyan, mint a bor. A korral egyre jobb lesz. Még hosszú haja van? Régen annyira szexi volt a haja – mondja, miközben a kezével legyezi magát.
- Annyira szexi volt a haja? Igen, még mindig hosszú. Nem olyan hosszú, mint volt, de elég hosszú – válaszolom, mielőtt felfognám, ez hogyan hangzik. De nem a szavak miatt, hanem annak az emlékétől, ahogy beletúrok az ujjaimmal a hajába.
- Hát, az egész csomag dögös volt. Milyen volt újra találkozni vele? – kérdezi.
- Számára szerintem olyan, mint régen. Számomra, nem tudom. Olyan...
- Mint régen, Oliver előtt, vagy Oliver után? – szakít megint félbe.
- Hé, hátrább az agarakkal, Columbo!
- Nem mondhatsz nekem ilyeneket. Persze, hogy aztán visszatartsd az információkat! Ne szórakozz velem! – nyafog Mia.
- Oké. Rendben. Találkozni vele... kényelmetlen volt. Úgy éreztem, mintha lesből támadtak volna rám, pedig nem csinált semmit, csak kajás szatyorral a kezében állt az ajtóban. Szendvicset és szusit hozott.
- Mia figyelmesen vizslatja az arcomat.
- Szóval tudta, hogy ott leszel.
- Vállat vonok. Nyilván tudta, ha elég kaját hozott ahhoz, hogy én is velük egyek, de fogalmam sincs, milyen régen értesült az otl létéről. Nem mintha olyan nehéz lenne szusit venni Santa Barbarában, de akkor is. Victor meg Oliver nem nagyon szeretik. Nekem viszont az a kedvencem. Mindig és bármikor képes lennék azt enni.

– Nem kérdeztem meg – jelentem ki halkán. – Nem igazán beszélünk másról, csak a rezidensi munkájáról és a szobraimról.

– Kérdezett a szívekről? – suttogja Mia.

Bólintok.

– És elmondtad neki, miért készíted őket?

– Természetesen nem – válaszolok gúnyolódva. – Annyira nem vagyok bátor.

Halvány, szájalmas, sajnálkozó mosolyt váltunk, mielőtt Mia ejti a témát.

– Szóval, mik a terveid a hétvégére?

Elkezdem magyarázni neki, hogy néz ki a hétvégi programom, és könnyed párbeszédbe elegyedünk. Bármit megtennék, hogy ne essen több szó Oliver Hartról.